

ligger på be Gud, och försig-
tigt sin werld genomgå!

S o n.

O! Herre, Din Hand, På watten
och Land, Beware mig wäl Från
osfärd och wäda til kropp och
til Själ! Jag hoppas på dig, Att
Du allermildast tacks förese mig.

Ledsaga min fot, Att olyckans
hot Mig skada ej får, Och jag
i din wärldnad båd in och utgår,
Tills stunden är när. Låt mig
då inflytta där Du sjelfwer är!

GS 1504
Christelige Tankar,

T anledning

af

En olycklig

S å n d e l s e,

Com på Nya Kongsholms-Bron i Stockholm sig
afdrog en morgonstund, Sommartiden år 1774,
Med en Arbetskarl, hwilken, då han skulle gå til
sitt arbete, blef i sin enfaldighet, liksom upslutad uti
en af de under Bron warande Stenkistor, hwars
öfning gaf sig undan i samma ögnablick den grå-
håriga Mannen satt sin fot på stället, så
att han störtade djupt neder, och
öfwerhölgdes af gruset.

Utttrade

af

L. W. S.

Stockholm tryckt hos Lars Wennberg, år 1774.

* * * * * *

Betänk, o! Christen får,
 Den dyra Själens bästa!
 En stunden omwif är,
 Då Döden dig will gästa.

Leif så, at när och hwar
 Han dig må göra möte,
 Du säker Tilflykt har
 I Trälsarns huida Sköte.

✠ ✠ ✠

Sjunges som: Förblindade Werld ic.

S! Christenhet, mårk,
 GUDs dråpliga wärk,
 Hans domar och Lag, Hans
 Allwisa styrsel och Helga
 behag: Gif nogaste aft,
 På Skaparens döfwer-
 winnliga makt!

2. Tilwarning och fräck,
 För hwem som är fräck,
 Har GUD låtit se Hur,
 snart han en dödlig sin
 bane kan ge. O! Meniska
 betänk Dit intet, Hans alt,
 som dig lifwet har skänkt.

3. En Arbetskarl gick
I anständigt skick, Om Mor-
gonen, från Hem, Hustru
och barn som et timeligt
lån, Til arbets helt sund;
Men vågen sig öpnad och
han sönk til grund.

4. Ho kunde väl tro
At sådan en Bro Skull
wara så flen; Hållt han
är upbygder på kistor af
sten: I et ögnablick Den
Mannen ur tiden i Ewig-
het gick.

5. Ack ångsligt at se Den
sjunkandes wee, Och ei
komma åt, At hindra et så-
dant

dant olyckans försät: Man
såg, men war rädd, At nal-
kas den fasliga störtande
bädd.

6. Dess åldriga kropp,
Gross ändtelig opp; Ur
mord-hålan stygg, Som in-
gen blef warse, men öfwer-
gick trygg: Ack grymmaste
Drt; Din grundwal mer
säker och fast wara bördt.

7. Man grof hela dan,
Och ryltet i Stan, Utsprid-
des derom, Hur hastigt och
underligt Mannen omkom,
På Stenfasta Bron. O!
GUD

GUD för alt ofall of mil-
dast förskon!

8. Hvad hjertans Be-
swär, Hans Måta så får,
Som än lefwer gwar, Af
wårens förlust hafwer haft,
och änn' har, Beskrifwas ei
kan; Fast sällare Lif uti dö-
den han wann.

9. Den Högstas Förskn,
Som of under skyn, Led-
sagar och för, Ser nådigst
til den som så wådeligt
dör; Hålst denne förut, Med
Christelig lefnad beredt sig
godt slut.

10. Deß Dotter helt ung,
En

En börda så tung, Nog bitti-
da fick, När huldaste Fadren
ifrån henne gick: Hon Fa-
derlös är; Men GUD är
deß Fader, som barnen
har får.

11. Bedröfwade bröst
Ser Himmelen tröst; Ty
hafwa och de, Som nu uti
sorgen sig wårnlöse se, Det
ljufwaste hopp, At GUD
dem försörjer och mildt
håller opp!

12. Oförsigtigtwis, På
watten och is, samt mång-
handa sätt Här andre elytor
börö handa så tätt; At magt
lig.